

EEN HERFST OM JE TE VERGEVEN

Voor de CIA-agent
die mijn internetgeschiedenis in de gaten houdt
Ik kan alles uitleggen.

Deze roman bevat scènes, woorden en onderwerpen die sommige mensen als kwetsend kunnen ervaren. Lees onderstaande *trigger warning* voordat je aan dit boek begint.

Ik wil ook benadrukken dat alles in dit boek fictie is, ook de personages met hun fouten, hun ongezonde relaties en hun soms onvergefelijke gedrag.

Als persoon keur ik de daden van mijn personages af.

Trigger warning: psychologische intimidatie, vernedering, ontgroening.

PLAYLIST

I Knew You Were Trouble – Taylor Swift
If I Killed Someone for You – Alec Benjamin
Another Love – Tom Odell
Happier Than Ever – Billie Eilish
Karma – Taylor Swift
Hurt Me – Suriel Hess
Cry Baby – The Neighbourhood
Aimed to Kill – Jade LeMac
Breakfast – Dove Cameron
Animal – EMELINE
I Wanna Be Yours – Arctic Monkeys
bury a friend – Billie Eilish
FU in My Head – Cloudy June
Fetish (feat. Gucci Mane) – Selena Gomez
Enemy – Imagine Dragons
Meet You in Hell – Jade LeMac
Devil Is a Woman – Cloudy June
Hate Me – Ellie Goulding & Juice WRLD
Slow Down – Chase Atlantic
Red Lights – Stray Kids
Don't Blame Me – Taylor Swift
Small Doses – Bebe Rexha
The Cut That Always Bleeds – Conan Gray
I'm Not Mad – Halsey
Take Me to Church – Hozier

Proloog

Lou

Viif jaar eerder

In 1895 werd de schrijver Oscar Wilde tot twee jaar dwangarbeid veroordeeld. Voor homoseksualiteit. Hij werd beschuldigd van onzedelijke handelingen met Alfred ‘Bosie’ Douglas, een jonge Schotse edelman. Vader Douglas kon daar weinig begrip voor opbrengen, maar heel Londen smulde van het proces, dat de geschiedenis inging als het ‘Queensberry Schandaal’.

Ik ben niet zo’n lezer. Geef mij maar muziek. Maar mijn beste vriend heeft altijd van dit soort historische anekdotes. Bij mij gaan ze het ene oor in, het andere uit.

Rory is pas zeventien, maar hij communiceert door middel van literaire verwijzingen en raadsels die hij zelf verzint, ‘gewoon voor de lol’. Zijn hersenen moeten continu iets te doen hebben, anders gaan ze zich vervelen, zegt hij. Volgens mij wil hij gewoon het slimste jongetje van de klas spelen.

Ik knik meestal maar een beetje, alsof het me interesseert – ‘Wauw, echt waar?’ – maar daar trapt Rory nooit in. Aan dat lachje zie ik wat hij van me vindt: een uit de klei getrokken boerenlul.

Dan zeg ik meestal dat ik hem ook niet dwing om naar de derde symfonie van Beethoven te luisteren. Hm... misschien zou ik dat toch eens moeten doen. Wie weet houdt hij dan vijf minuten zijn mond.

Vanochtend was ik al vroeg op school. Ik wilde even rustig vioolspelen. Dat doe ik zeker drie keer per week, omdat het in de lege gangen en lokalen zo lekker stil is. Veel stiller dan thuis, waar continu geschreeuwd en gescholden wordt. Daar kom ik zelfs met mijn viool niet bovenuit.

Ik heb een poosje op de 'Herfst' uit de *Vier jaargetijden* van Vivaldi gestudeerd en ga een raam opendoen om een sigaret te roken. Eigenlijk is het een smerige gewoonte. Ik ben er ooit mee begonnen om mijn vader uit te dagen.

Dan pak ik *Het portret van Dorian Gray*. Rory heeft het me geleend, maar het boeit me totaal niet. Twee peuken later ben ik nog maar vier bladzijden verder.

Het is 1 november. Herfstkou. De bladeren dwarrelen naar beneden. Edinburgh ligt verstopt onder een goudbruin tapijt. Ik word erdoor afgeleid, dit is altijd al mijn favoriete seizoen geweest.

'Wat krijgen we nou? McAllister met een boek?'

Ik geef hem een middelvinger en kijk dan pas om. Rory loopt het muzieklokaal in. Als ik hem zie, smelt mijn ergernis weg als sneeuw voor de zon. Ik voel een steek in mijn borst, maar dat wil ik helemaal niet, ik wil niet dat mijn hart zo bonkt!

Rory grijnst alsof hij het weet – ik durf te wedden dat hij het weet. Handen in zijn zakken. Slordig geknoopte stropdas. Blauw-groen uniform. Bruin haar dat in pieken over zijn heldere ogen valt. Maar ik blijf hangen bij zijn glimlach.

Zoals altijd.

Ik zeg nog steeds niets als hij zich in de stoel naast me laat vallen, de sigaret uit mijn hand pakt en het ding met een vies gezicht uit het raam schiet. Ik laat hem zijn gang gaan, maar blaas wel een rookwolk in zijn gezicht. Als dank voor de moeite.

‘Kappen met die rotzooi! Dat heb ik al zo vaak gezegd.’

‘Hou op met commanderen! Dat heb ik ook al zo vaak gezegd.’

Hij negeert mijn boze blik, lacht me schaamteloos uit en zegt: ‘Maar je vindt het wel lekker.’

Rory wacht mijn reactie niet af en pakt het boek uit mijn handen. Dat gemak, die onverschilligheid waarmee hij de situatie naar zijn hand zet, ik ben er jaloers op. Hij krijgt het elke keer weer voor elkaar, maar kennelijk gaat het hem nooit vervelen. Rory lijdt aan overmoed, net als de Grieks-Romeinse helden – en ook hij zal daar ooit aan ten onder gaan. Wat als de spotlights iemand anders opzoeken? Zou hij dat overleven?

‘Nou, dat werd tijd’, zegt hij als hij de titel leest. ‘En? Wat vind je ervan?’

Ik zucht.

‘Volgens mij is Dorian verliefd op die slimme dandy, Lord Henry, maar dat heeft hij zelf niet in de gaten. En ik denk dat Oscar Wilde in feite zijn relatie met Bosie beschrijft, toch?’

Rory knikt en kijkt me peinzend aan. Ik wil niet dat hij zo naar me staart. Dan gaat er van alles door zijn hoofd, maar wat?

‘Ja, dat klopt. Ze kunnen zeggen wat ze willen, maar Oscar was serieus verliefd op Alfred. Hij heeft hem liefdesbrieven geschreven, weet je, zelfs toen hij in de bak zat.’

‘Schunnige brieven?’

Een mislukte poging om grappig te zijn. Rory reageert er niet op, maar blijft me doordringend aankijken en citeert:

‘Lieve jongen, jij en mijn gedachten aan jou betekenen alles voor me, niet alleen in gelukkige tijden, maar ook in de gevangenis. Houd me voor altijd in je hart; je bent nooit afwezig in het mijne.’

Het kippenvel staat op mijn armen, zo intens klinken zijn woorden. Ik weet dat het niet Rory’s eigen woorden zijn, maar ik stel me voor van wel.

‘Wat treurig’, zeg ik.

‘Nee, wat mooi.’

Ik glimlach, schud mijn hoofd en klap het boek dicht.

Soms snap ik niet hoe Rory en ik ooit zulke goede vrienden zijn geworden. Zo verschillend en toch zo close. Alleen omdat onze ouders bevriend zijn?

Hij is een slimme, sociale, nette jongen die je toch zomaar een mes in je rug kan steken. En ik? Ik ben het zwarte schaap van de familie McAllister: een niksnut die nog te laf is om wie of wat dan ook te verraden.

‘Hij had een vrouw...’

‘Ja, Constance. Schrijfster, militant feministe, een uitstekende partij.’

‘...die hij bedroog. Met jongens en prostituees.’

Rory staat op en gaat naast me op de vensterbank zitten.

‘Nou en? Een beetje mannelijke warmte op zijn tijd kan toch geen kwaad?’

Ik begrijp het niet en kijk hem verbaasd aan. Geïrriteerd ook. Is dit een onderwerp om grapjes over te maken? Beter om er niet op in te gaan, ik weet niet zeker of ik deze wending in het gesprek wel aankan. Beter ook om hem niet meer aan te kijken.

‘Arm vriendinnetje.’

Ik voel zijn ogen, ik voel zijn raadselachtige, wrede lachje. Het is bijna niet te verdragen.

‘Als je het per se wilt weten: Skye is heel tevreden over onze relatie’, zegt Rory met zijn arm om mijn schouders. ‘Ik doe wat ik wil, zij doet wat zij wil.’

Ik weet niet of zij dat ook weet, wil ik bijna zeggen. Ik voel zijn knie tegen de mijne, alsof hij me plaagt. Ik voel zijn adem tegen mijn wang en ik weet dat hij het expres doet. Hij test me. Hij martelt me. We hebben er nooit een woord over gezegd, zeker niet nu hij met Skye gaat, maar woorden zijn ook niet nodig.

Mijn blik zegt waarschijnlijk alles wat ik tot mijn dood geheim had willen houden. Net als mijn huid tegen zijn huid wanneer we

in de tuin aan het worstelen zijn. Zonder shirt.

Rory weet al jaren wat ik voor hem voel, waarschijnlijk van het begin af aan al, daar durf ik wel wat om te verwedden. Maar hij heeft er nooit iets over gezegd en daaruit heb ik afgeleid dat het gevoel niet wederzijds was. Dus ben ik altijd mijn oude rol blijven spelen. Ik kan me daar nu zelfs bij neerleggen.

Maar hij moet niet met me gaan spelen, dat haat ik. Dan is het net of hij me afwijst en tegelijk gevangen houdt. En dat verdien ik niet. Denk ik. Verdomme.

Misschien moet ik hem een koekje van eigen deeg geven...

Ik draai mijn hoofd naar hem toe en mijn neus strijkt langs zijn neus. Zo dicht zijn we bij elkaar. Ik wilde hem uit zijn evenwicht brengen, al was het maar een seconde, al was het maar om even van die eeuwige grijns af te zijn.

Maar hij kijkt naar mijn mond en grijnst nog breder.

Betrapt. Shit.

‘Zeg wat je op je hart hebt, Lou’, mompelt hij, zonder dat zijn ogen me loslaten.

‘Liever niet.’

‘Alsjeblieft.’

Ik haat je. Negen jaar vrienden en toch begrijp ik je nog steeds niet. Beste vrienden zelfs, maar toch speel je met me, omdat je je verveelt. Als je denkt dat ik niet kijk, kleed je me met je ogen uit, maar het volgende moment sta je Skye op te vrijen. Om jezelf voor je zwakheid te straffen?

Het is niet eerlijk. Ik wil je kussen, de kleren van je lijf rukken, je laten voelen wat je mist. Maar ik wil je ook in elkaar slaan en nooit meer tegen je praten.

Dat doet Rory Cavendish met me. Maar ik durf dat gesprek nog steeds niet aan te gaan en daarom duw ik hem weg.

‘Laat me los. Je stinkt uit je bek.’

Even lijkt hij teleurgesteld, maar daar is dat lachje alweer. Alsof hij weet dat ik toch te laf ben.